

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 429/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky Fruity Apple s. r. o., Abovská 39, Košice, IČO 44 049 846, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Martina Hopferová, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 10 Cb 129/2016-325 z 11. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Fruity Apple s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Fruity Apple s. r. o., Abovská 39,

Košice, IČO 44 049 846 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Cb 129/2016-325 z 11. júna 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde sa pod sp. zn. 10 Cb 129/2016 vedie konanie na základe žaloby [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pôvodný žalobca“), ktorou sa proti žalovanému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) domáhal zaplatenia sumy 107 548,29 € s príslušenstvom.

2.1 V rámci konania bol okresným súdom 2. decembra 2009 vydaný platobný rozkaz č. k. 11 Ro 244/2009-25 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorý pôvodný žalobca a žalovaný prevzali 7. decembra 2009. Žalovaný 28. júla 2016 požiadal o zrušenie platobného rozkazu, alternatívne o jeho opätovné doručenie, argumentujúc tým, že plná moc udelená osobe, ktorá platobný rozkaz prevzala v mene žalovaného, bola v čase jeho prevzatia neplatná. Okresný súd nadväzne 14. septembra 2016 opätovne doručil žalovanému rovnopis platobného rozkazu, ktorý proti nemu 23. septembra 2016 podal odpor. Okresný súd uznesením č. k. 10 Cb 129/2016-95 z 18. októbra 2016 odpor žalovaného odmietol, pretože bol podaný oneskorene, a strany sporu poučil, že proti tomuto rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie. Žalovaný napriek poučeniu podal proti uzneseniu z 18. októbra 2016 opravný prostriedok, poukazujúc na to, že bol nesprávne poučený. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 Cob 190/2016 z 27. decembra 2016 odvolanie žalovaného odmietol, lebo smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

2.2 Proti rozhodnutiu krajského súdu podal žalovaný dovolanie a súčasne požiadal o odklad vykonateľnosti, resp. právoplatnosti uznesenia okresného súdu z 18. októbra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu z 27. decembra 2016. Vo veci podal dovolanie aj generálny prokurátor. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 20. augusta 2018 odložil právoplatnosť označených rozhodnutí a nadväzne ich uznesením sp. zn. 2 Obdo 34/2018 z 31. januára 2019 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie

konanie. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na nesprávnosť výkladu ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) krajským súdom, ktorý bol toho názoru, že odpor proti platobnému rozkazu nie je podaním vo veci samej, čím odvolanie proti takémuto uzneseniu nie je prípustné. Najvyšší súd, naopak, s poukazom na § 123 ods. 2 CSP zdôraznil, že medzi podania vo veci samej patrí aj podanie odporu. Keďže podľa § 357 písm. b) CSP je odvolanie prípustné aj proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odmietnutí podania vo veci samej, medzi ktoré podania patrí aj podanie odporu, takýmto postupom krajského súdu došlo k porušeniu práv žalovaného na spravodlivý proces. Rovnakú vadu identifikoval najvyšší súd aj v postupe súdu prvej inštancie, ktorý stranu sporu nesprávne poučil o možnosti podať opravný prostriedok proti uzneseniu o odmietnutí odporu. Preto obe rozhodnutia najvyšší súd zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

2.3 Z dôvodu úmrtia pôvodného žalobcu 20. augusta 2017 okresný súd v priebehu konania uznesením č. k. 10 Cb 129/2016-300 z 29. júla 2019 rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom (dedičom) pôvodného žalobcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a zároveň pripustil, aby z konania tento žalobca vystúpil a na jeho miesto vstúpila sťažovateľka.

2.4 Dňa 11. júna 2020 okresný súd vydal napadnuté uznesenie, ktorým zrušil platobný rozkaz (spolu s opravným uznesením, pozn.). V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia s poukazom na listinné dôkazy, ktoré detailne popísal v rámci bodu 9, uviedol, že platobný rozkaz doručovaný v roku 2009 nebol žalovanému doručený v súlade s platnou právnou úpravou, pretože bol prevzatý osobou, ktorá nemala oprávnenie preberať zásielky žalovaného. Ozrejmil, že osoba prevzala platobný rozkaz na základe splnomocnenia na preberanie pošty č. 22/2007, ten však platí iba v spojení s preukazom totožnosti splnomocnenca, ktorý je uvedený na preukaze splnomocnenca. Platnosť splnomocnenia zaniká zmenou čísla dokladu totožnosti splnomocnenca. Poštový doručovateľ však napriek tomu doručil platobný rozkaz osobe, ktorá nemala platný preukaz splnomocnenca a táto osoba svojím podpisom potvrdila prevzatie zásielky. Pri posudzovaní odporu preto okresný súd vychádzal z údajov na doručenke vrátenej po opätovnom doručení platobného rozkazu žalovanému v roku 2016. Keďže odpor bol podaný oprávnenou osobou, v zákonnej lehote a s vecným odôvodnením, okresný súd platobný rozkaz podľa § 267 ods. 3 CSP zrušil.

3. Sťažovateľka zastáva názor, že všeobecné súdy sa v konaní dopustili procesných pochybení. V uznesení najvyššieho súdu z 31. januára 2019 je ako žalobca označený [REDACTED], avšak o tom, že okresný súd pokračuje v konaní s právnym nástupcom žalobcu, bolo rozhodnuté až uznesením z 29. júla 2019. Najvyšší súd teda konal so subjektom, ktorý ešte v tom čase nebol procesne stranou sporu a ani ňou vôbec nemal byť. Dedičia do dovolacieho konania oznámili okruh dedičov ešte v septembri 2018, ale súčasne uviedli, že jediným skutočným právnym nástupcom je sťažovateľka. Pohľadávka, o ktorej sa vedie spor, bola totiž ešte pred úmrtím pôvodného žalobcu (v roku 2014), teda po začatí konania postúpená na tretiu osobu. Keďže v zmysle § 438 CSP je v dovolacom konaní vylúčená aplikácia ustanovení o zmene subjektov, sťažovateľka zastáva názor, že sa v ňom nemalo pokračovať s [REDACTED]. Pôvodný žalobca stratil svoju procesnú spôsobilosť a nie je možné pokračovať s jeho dedičmi, keďže pohľadávka bola prevedená do dispozície tretej osoby a v dovolacom konaní nemožno aplikovať ustanovenia o zmene subjektov. S ohľadom na tieto podstatné okolnosti je sťažovateľka presvedčená o tom, že pre procesný nedostatok nebolo možné právoplatne rozhodnúť v dovolacom konaní a rozhodnutie ani riadne doručiť správne subjektu. Okresný súd výzvou z 29. marca 2019 vyzval [REDACTED] na vyjadrenie sa vo veci s poukazom na závery najvyššieho súdu, a to napriek tomu, že do tohto momentu nebolo rozhodnuté o zmene subjektov, resp. nebolo rozhodnuté o tom, že sa bude v konaní pokračovať s dedičmi. Takéto rozhodnutie bolo prijaté až 29. júla 2019, keď do konania vstúpila sťažovateľka.

4. Postup okresného súdu v danom konaní považuje sťažovateľka za neodôvodnený, arbitrárny a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný, neudržateľný a zásadne narušujúci princíp právnej istoty. Tvrdí, že napadnuté uznesenie, ktorým okresný súd zrušil platobný rozkaz, nemalo byť vôbec vydané, pretože najvyšší súd vydaním uznesenia z 31. januára 2019 konal so subjektom, ktorý nebol a nemohol byť stranou sporu. [REDACTED] vo svojom písomnom vyjadrení zaujal rovnaké stanovisko, a to, že nie je aktívne vecne legitimovaný vo veci, napriek tomu s ním najvyšší súd, ako aj súd prvej inštancie vo veci ďalej konali, a až 6 mesiacov potom bolo vydané uznesenie o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom.

5. Sťažovateľka sa domnieva, že vydaním napadnutého uznesenia došlo k porušeniu jej práv aj preto, že proti predchádzajúcim zásadným rozhodnutiam sa nemohla brániť, pretože nebola stranou sporu napriek jej aktívnej legitímácii. Podľa jej názoru malo byť konanie právoplatne skončené vydaním uznesenia krajského súdu z 27. decembra 2016. Po vstupe sťažovateľky do konania ju okresný súd nevyzval na vyjadrenie sa k veci napriek tomu, že predtým vyzýval subjekt, ktorý nemohol byť stranou sporu. Sťažovateľke nie sú zrejmé žiadne úkony, ktoré by okresný súd vykonal v období od 29. júla 2019 do 11. júna 2020, teda do zrušenia platobného rozkazu. Ak by sťažovateľka vychádzala z toho, že uznesenie najvyššieho súdu bolo riadne vydané, doručené a právoplatné (čo však rozporuje), okresný súd sa mal vysporiadať s dôležitou otázkou doručenia platobného rozkazu a rozhodnúť o podanom odpore. Tejto zásadnej otázke sa však okresný súd venoval len v jednom odseku napadnutého uznesenia, a preto nemožno tvrdiť, že by sa bol dostatočne a podrobne vysporiadal s tvrdeniami protistrany, v tomto smere nevykonal žiadne dožiadanie, dokazovanie ani iné úkony, ktoré by svedčili o tom, že napadnuté uznesenie je skutočne odôvodnené, preskúmateľné a dostatočne podložené.

6. K otázke doručovania sťažovateľka uviedla, že na podklade platobného rozkazu ako exekučného titulu je na okresnom súde vedené exekučné konanie. Povinný v exekučnom konaní však ani raz v rámci svojich podaní netvrdil, že mu platobný rozkaz nebol riadne doručený. Žalovaný bol s doručením platobného rozkazu riadne oboznámený, napriek tejto skutočnosti nevyužil možnosť podania odporu v zákonom stanovenej lehote. ■■■■■ a ■■■■■ boli v rozhodnom období poverené preberaním pošty. Platobný rozkaz bol doručený spôsobom obvyklým v danej príspevkovej organizácii tak ako všetky ostatné písomnosti, a o správnosti ich doručenia neboli v rozhodnom období žiadne pochybnosti. Žalovaný a ani právny nástupca žalovaného 7 rokov nepochybovali o právoplatnosti a vykonateľnosti predmetných platobných rozkazov. Zároveň sťažovateľka uvádza, že vedomosť protistrany o pohľadávkach existovala už k 16. decembru 2009, čo vyplýva z uznesenia č. 93/2009/XII zo 6. riadneho zasadnutia Obecného zastupiteľstva ■■■■■ konaného 16. decembra 2009. Na webovej stránke ■■■■■ je zverejnená správa z vládneho auditu č. 15100154-N-10, v ktorej je v rámci záväzkov zahrnutý platobný rozkaz z 2. decembra 2009 (stav k 31. decembru 2013). Žalovaný teda mal o platobnom rozkaze vedomosť a tento platobný rozkaz bol okrem iného dôvodom zavedenia nútenej

správy obce. Sťažovateľka si preto kladie otázku, ako mohla [REDAKOVANÉ] od roku 2015 vstúpiť do nútej správy kvôli platobnému rozkazu, ktorý jej v tom čase údajne nebol doručený.

7. Na tomto základe sťažovateľka sumarizuje, že v danej veci došlo k porušeniu jej práv zásadným spôsobom, a to jednak tým, že došlo k nesprávnemu procesnému postupu súdov v tomto konaní v súvislosti s vydaním uznesenia najvyššieho súdu, a jednak úkonmi súdu prvej inštancie nasledujúcimi po jeho vydaní. Sťažovateľke bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže všeobecné súdy konali s nesprávnym subjektom, ktorý nemohol byť stranou sporu. Po jedenástich rokoch došlo k zrušeniu platobného rozkazu, s ktorého právoplatnosťou počítal i žalovaný, a na podklade tohto rozhodnutia je už šesť rokov vedené exekučné konanie. Aj keď sťažovateľka vstúpila do konania až v súčasnosti, vzhľadom na skutočnosť, že pohľadávka bola na ňu postúpená v minulosti, sa jej toto konanie výslovne týka.

8. S ohľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálehom vyslovil porušenie ňou označených práv, napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € a náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

12.1 Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich prípadné porušenie možno preskúmavať spoločne.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14.1 Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

15. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s uznesením okresného súdu z 11. júna 2020, ktorým bol zrušený právoplatný platobný rozkaz z 2. decembra 2009, pretože dodatočne vyšlo najavo, že nebol žalovanému účinne doručený. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta okolnosti, za ktorých k vydaniu namietaného rozhodnutia došlo, kritizuje rozhodnutie najvyššieho súdu, ako aj úkony uskutočnené okresným súdom po jeho vydaní a tieto dáva do súvisu s porušením jej práv podľa ústavy a dohovoru.

16. Vzhľadom na povahu napadnutého rozhodnutia okresného súdu a podstatu argumentácie sťažovateľky tkvejúcu v spochybnovaní záveru okresného súdu v otázke účinného doručovania platobného rozkazu je potrebné najskôr pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

17. Ústavný súd, preskúmajúc napadnuté uznesenie, ktorého odôvodnenie v podstatnom zhrnul v rámci bodu 2.4 tohto uznesenia, konštatuje, že okresný súd odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom, ktorý napriek jeho stručnosti dostatočne objasňuje,

na akých skutočnostiach založil svoj záver o neúčinnom doručení platobného rozkazu. Tieto závery ho napokon viedli k zrušeniu platobného rozkazu. Ústavný súd nezistil, že by závery sústredné v napadnutom rozhodnutí okresného súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, práve naopak, vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06). Námietku o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia preto vyhodnotil ústavný súd ako neopodstatnenú.

18. Pokiaľ sťažovateľka namietala okolnosti, za ktorých k vydaniu napadnutého uznesenia došlo, kritizujúc rozhodnutie najvyššieho súdu a čistotu jeho procesného postupu (ako aj postupu okresného súdu po jeho vydaní), ústavný súd uvádza, že toto rozhodnutie samo osebe ústavnou sťažnosťou napadnuté nebolo, a preto sa ním ústavný súd nemohol osobitne zaoberať.

18.1 Sťažovateľka však namieta, že sa proti predchádzajúcim rozhodnutiam brániť nemohla, pretože nebola stranou sporu napriek jej aktívnej legitimácii. K tomu je potrebné uviesť, že subjektom disponujúcim procesnou aktivitou pri zmene strán sporu je žalobca, a ten je oprávnený navrhnúť zmenu sporových strán. Hoci sťažovateľka tvrdí, že k postúpeniu pohľadávky, o ktorej sa vedie spor, došlo už v roku 2014, pôvodný žalobca túto skutočnosť okresnému súdu do svojej smrti (20. august 2017) neoznámil, resp. nenavrhol zmenu subjektu na strane žalobcu. O postúpení pohľadávky sa nezmienil ani vo svojom poslednom podaní doručenom okresnému súdu 29. novembra 2016, v ktorom oznámil, že v plnom rozsahu súhlasí s dôvodmi uvedenými „v uzneseniach sp. zn. 11 Ro 244/2009 a 10 Cb 129/2016“. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že dedičia oznámili dovolaciemu súdu okruh dedičov po pôvodnom žalobcovi a zároveň uviedli, že skutočným právnym nástupcom je sťažovateľka. Ako už bolo uvedené, navrhnúť súdu, aby do konania vstúpil na miesto žalobcu ten, na koho boli práva prevedené alebo na koho prešli, je oprávnený iba žalobca. Bez takéhoto návrhu nemožno pripustiť zmenu v osobe žalobcu, a to ani v prípade, ak sa iná osoba stala hmotnoprávnym veriteľom žalovaného (II. ÚS 263/2018). Za situácie, keď pôvodný žalobca zomrel a v dovolacom konaní je zmena subjektov zo zákona neprípustná (438 ods. 2 CSP), najvyšší súd pokračoval v dovolacom konaní s dedičom po pôvodnom žalobcovi (vychádzajúc z osvedčenia

o dedičstve sp. zn. 11 D 157/2017 z 28. júna 2018, podľa ktorého sa dedičom pohľadávky z titulu platobného rozkazu stal [REDAKOVANÉ], ktorý prijíma stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu (§ 65 ods. 1 CSP). Preto okresný súd rozhodol osobitným uznesením č. k. 10 Cb 129/2016-300 z 29. júla 2019 o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalobcu až po vrátení veci z najvyššieho súdu, a až na základe jeho oznámenia o postúpení pohľadávky (naposledy) na sťažovateľku, súčasne (tým istým uznesením) rozhodol o vstupe sťažovateľky do konania.

18.2 Pri zmene strán sporu zostávajú všetky účinky spojené s podaním žaloby zachované, procesný nástupca musí prijať stav konania taký, aký je, teda i s procesnými úkonmi, ktoré dovtedy v konaní urobil jeho právny predchodca. Uvedené platí tak pri zmene sporových strán bez straty procesnej subjektivity pôvodnej strany sporu (§ 80 CSP), ako aj pri režime § 63 CSP, resp. § 64 CSP, keď naopak k strate procesnej subjektivity dochádza. Inými slovami, právny nástupca je povinný akceptovať všetky procesné úkony svojich právnych predchodcov, ako aj absenciu týchto procesných úkonov. Vzhľadom na to, že aktuálne je potrebné v procesnej rovine považovať za právneho nástupcu predchádzajúcich žalobcov v namietanom konaní sťažovateľku, pričom právo využitia právnych prostriedkov nápravy sa vstupom ďalšieho subjektu do konania neobnovuje a prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu (§ 80 ods. 3 CSP), neobstojí jej námietka o porušení práv, ktorú dávala do súvisu s tým, že proti predchádzajúcim rozhodnutiam sa brániť nemohla.

19. Podstatnejšie pre vec z hľadiska namietaných práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu, ako aj jeho postupom je však to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) je „výsledkové“, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Zrušenie platobného rozkazu neznamena pre sťažovateľku automaticky stratu sporu. Toto rozhodnutie vyúsťuje do nariadenia pojednávania a riadneho prejednávania veci. Sťažovateľke sa teda súdna ochrana ako taká neodopiera, a je jej zaručené právo na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú súdom rozhodnutím vo veci samej. Súčasne má sťažovateľka stále k dispozícii účinné právne prostriedky, ktorými sa bude môcť v civilnom procese domáhať ochrany svojich práv a

nápravy možných pochybení spočívajúcich v postupe všeobecného súdu. Ďalší vývoj a osvetlenie veci je výlučne v kompetencii všeobecných súdov.

20. Na základe všetkých už uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj v súvislosti s namietaným porušením majetkových (hmotných) práv podľa čl. 20 ústavy, vo vzťahu ku ktorým sťažovateľka osobitnú argumentáciu nepredostrela a ich porušenie teda namietala len v súvislosti s argumentáciou k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti (primerané finančné zadosťučinenie a trovy konania), keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu